

לְאֹרֵי-נִסֵּן נְנִסִּין.

משורר אסור באזיקים, מנגן לשפת עבר, חתן חולה שד הכלה ספרות,
כחל בודד אולו חייך. נע ונד היית, זר לרעיך. אתה שרת. חונה בודדת, עם
קור בוקר שרת. אורי ניסן ננסין, מה רחמתיך!

יען זרה למו שמתך, יקרת בעיני שבעתים, וכאשר כאב לבי בקרבי מדי
הפשירו עליך שפה לפנים פיות מהירים של לבבות ערלים, כן תהמה בי עתה
עליך נפשי עת תעלה עד כל לשון-מבקר שומפת, הקושרת לך כתרים אחרי
אשר כבה נר נשמתך בעולם זה.

אפס לנו, מעריציך, היית קדוש, קרבן זמרה, אשר נפל חלד לכבוד
העולם, קול מבשר ואות לבאות, עקב אשר אתה ראשון שרת לנו כאב אנוש
עלי אדמות. כעמל צנוע צברת יגון עולם ויסורי עלומים גועים בישראל
ותקלע מהם על ראשך ועלי ראשינו עמרת-קוצים יחד עם עמודי קודש
ותפארת אשרי הגחילו ספריך לארון ספרותנו.

אהבת סיה אמת לב ותתלה כדמעה בריסים נובלים של ישראל סכא,
הדמעה אשר הנהירה שיבת עם יחד עם עלבונות-נעורינו. על כן נערץ אתה
בעינינו; רמו הנך לנו משמי ישראל, יום-טוב ראשון ליצירה עברית. ונדור עם
לבנו לצבור דמעותיך, אשר היו ללעג, ולשכנן אבני הן בנוד ספרות עמו,
והיו כל פצעיך פורתים כל הימים בלבבותינו ככוכבים, ושבו נכאץ תפארתם
והיו במנגינותינו.

א. ש פ י י נ מ א ן .

